

SZERETŐK

SZERETŐK

Gyurkovics Tibor szerelmes verseinek és A bíboros c. novellája
motívumainak felhasználásával írta: **Szakonyi Károly**

*Zene szól hosszan. A színpadi fény lassan emelkedik.
A színen egy mély karosszék, közelében asztalkán gyertya ég egy borospohár mellett
A Nő stólás, mély dekoltázsú, estélyi ruhában megjelenik a fényben. Megáll a karosszék
közelében. A messzibe néz. Megszólal. A zene elhallgat.*

Az órák eltávolodnak, elszállnak... a tornyok fehér számlapján a vékony, fekete
mutatók... látom őket, de nem látom, mennyit jeleznek.

Te itt vagy. Időtlenül...

Abban a városban élek, ahol te. A városnak ezen a részén kevés ember jár... Errefelé nincs
csillogás. A zsalu mellett felbúg a szél... Rád gondolok, mindig rád gondolok... Az
unokahúgomnál lakom, szép lány, a bőre fehér, a karjai, mint a szárnyak... tetszene neked. Ő
nem tudja miért vagyok itt. Meghúzom magam nála, szinte ki se mozdulok.

Várom.

Látom a kezedet, elegánsan fogod a csészét, finom ujjaid körülölelik, a peremen aranycsík
fut körbe.

A semmi is lehet minden
a minden is lehet semmi
ahogy az első percben
csak úgy érdemes szeretni
/Örök/

Fekete pantalló volt rajtad, fekete kabát... elegáns voltál.

A nagy szalonban tizenhatan lehattunk, asszonyok, férfiak... A tavaszi délutánban
Chopin szólt.

Te egy mély lapos fotelben ültél, a társaságtól távol. Gyönyörködtem benned.
Hátradültél a csészével, mintha hirtelen nehéz lett volna az a drága pohár.

Kiváltam a társaságból, a férjem mellől lassan a közeledbe mentem. Minden megszűnt, a
duruzsolás, a nevetések, a poharak csengése... minden. Mintha ott lebegettél volna a fotellel
együtt valami különös levitációban. Ma is furcsának tartom: vajon mi vitt rá, hogy
megzavarjalak? Nem is én szóltam, azt hiszem, úgy értem, nem az akaratom irányított. De
olyan hiábavalónak tűnt az egész összejövétel, a társalgás, hogy tennem kellett valamit. Mögéd
álltam, és megszólítottalak. – Unatkozik, uram?...

Láttalak és ismertelek
A fényben, mint egy fölemelt
Arcot, üveglakaimmal
Végleg bekerítettelek..
/lámpa nélkül/

-Azért ül így, mert megunta a fecsegést? Unatkozik, uram?

Ezt kérdeztem, magam sem tudom, miért éppen ezt... A hangom meglepett. Provokálni akartalak? Felhívni magamra a figyelmedet? Nem, nem! Azt hiszem, akkor még, abban a percben, órában csak elbűvölt a jelenléted. A ...hogyan is mondjam?... a lényed különleges sugárzása. Egészen más voltál, mint a teremben bárki. Vagy mint akiket ismertem... Előrehajoltál, a csészét az asztalra csúsztatva, egyszerűen csak annyit mondtál: nem! De ahogy rám néztél, azonnal éreztem, hogy elvesztem...

*Bejön egy arc és nem megy többet el,
Egészen behajol a képbe.
Tapogatózó ujjunk alatt ver
A homlok érverése.*

*Nem gondoltuk, hogy ez lesz az az arc.
Nem néztük jól meg az ablakkeretben.
De tarkójára tűz a nap
És értjük őt már egyre fényesebben*

*Nem gondoltuk, hogy ez lesz az az arc.
Szabálytalan az orra, szája,
De közelebb jön s ponosan
Kirajzolódik mindegyik vonása*

*Mert hátulról kap megvilágítást,
Hogy fölragyognak könnyű ujjai.
Bejön, leül, levetkezik.
És nem tudjuk már elbocsátani.*

/ARC/

Lopva a férjem felé tekintettem, valami hirtelen támadt lelkipurdalással... Mi okozta? Miféle furcsa büntudat? Azt néztem, a férjem nem vett-e észre valamit. Mintha bizony bármit is észrevehetett volna! De én egyszerűen mégis megbántam a közeledésemet, amiben ösztönösen megéreztem a veszélyt.

A rám leselkedő veszélyt.

A szerelmet provokáltam. Kilépnem a mélység peremére... A szakadék fölé....

*Mély szomorú a lélek alja,
a lélek ege mily magas,
azért lettünk, hogy égbe törjünk,
vagy földre hullni ugyanaz?*

*madárképesség, lélek-ára,
szárnyaszegett hit, hontalan,
azért lett szárnya, hogy röpjön,
azért röpül, mert szárnya van? /Kegyelem/*

Megszédültem, olyan hevesen vert a szívem.

Valami hozzád méltatlant éreztem hirtelen... s érzek azóta, legforróbb csókjaink között is,
hogy nem szabadna...

Pedig soha nem voltál tartózkodó, mint ahogy akkor sem, azon a délutánon... Éppen csak
felnéztél rám, de a tekintetedben láttam, hogy a pillanat sorszerű. Sorsszerű, és ezt te
elfogadod.

Számomra? Vagy mindketőnknek?

*Csúfságom véget ért
Arany hattyú vagyok
Kinyíltak szárnyaim
Mint arany ablakok*

*És beszakadt a hegy
És beszakadt a hold
Halálos repülésben
A hold porába értem
Egy hattyú lehajolt.*

*

*Árnyék, árnyék! – kiáltották utánam
Ha végigsuhantam a rét felett
Most röpjök hattyúi ragyogásban
És hattyúnak néznek az emberek*

/Hattyú/

Chopinról beszéltünk, szinte közénk varázsoltad a lengyel muzsikust. Akár ha maga a zeneszerző ült volna a zongoránál, sápadtan, karcsún, áttetsző testtel, az örök láztól hevülten, pedig már abbamaradt a zene...

A férjem vidáman, gondtalanul társalgott, kis csoportban ültek nők, férfiak, eleinte mintha oda-odafigyeltek volna a muzsikára, de csak háttérként, mellékesen... Ez bosszantott...

Bosszantott a felületességük, így aztán elindultam feléd. A torkom kiszáradt, mert akkor már éreztem, amit nem akartam, -- belém hasított a félelem a szenvedéstől--- nem akartam bonyodalmat! Ismertem milyen az a meddő vágyakozás, amikor elérhetetlen a szerelem...

*Az Isten unokája vagy
Ezt láttam első pillanatban
S amíg bámultam az eget
A két kezéd között maradtam
/Sóhajok/*

De miért ne lenne elérhető?

Vagy mégis lehetetlen? Asszony vagyok, te pedig...
Lehet -e helyem melletted?!

Isten bocsássa meg ezt nekem...

*Ami után kapkodsz, elvész
Amit elengedsz, megfogod,
Karodba röpködnek a fecskék,
S magadra hagynak a csillagok
/Vágy/*

Megadtam neked, amire a férfi büszkeség számot tart, hogy azt hidd, te akartál, pedig én akartalak.

Ezt talán soha nem vetted észre. Mert nekem is szükségem volt arra, hogy azt higgyem, te fogtál kézen, és némán, de erős akarattal vezetsz...

Kimentünk a kertbe, elszakadtunk a társaságtól...A parkban...a bukszusok közt állt még az eső. Vékony, világoszöld ruhában voltam, megérintetted a vállamat, hogy nem fázom e a hűvösödő estében. Tudtam, mindig is tisztában voltam vele, hogy erotikus vágyat ébreszt a meztelen vállam, ezért a hátam közepéig eresztettem a stólámat. Nem tudtál ellenállni a látványnak, de csak éppen megérintettél.

Ez olyan véglegesnek tűnt...

Lebegő szavakkal vettél körül, alig figyeltem az értelmüket, csak az volt a fontos, az volt a jó, hogy ott vagy mellettem.

Olyan szabad voltam és könnyű, mint később, abban a fogadóban, ahol megszálltunk. Elvesztettem minden kötelmet, és rád bízam magam. Hagytam, hogy kibonts a ruhámból, megold azokat a kis gombokat, melyekből ma is hiányzik egy...

Az oltalom az oltalomban
a két karod a két karomban
a szerelem a szerelemben
a két szemed a két szememben.

Hogy szorítottam oltalomban
a két karját a két karomban
a szerelemben hogy szerettem
a két szemét a két szememben!

És most látom, hogy mivé lettem
a szerelmében szerelmemben
és oltalmazva oltalomban
már nem vagyok az aki voltam.

Ezerszer mégis újra kezdve
a két lezét a két kezembe
ha megvesztem ha megvadultam
csak a két karját a karomban!

/Oltalom/

Nem is értem, hogyan volt bátorságom napokra eltűnni otthonról, hogy veled legyek.

A férjem sose volt gyanakvó ember, és az gyöngyház gomb a ruha hátán igazán nem volt feltűnő. Egy nyári estén mégis megkérdezte a maga okos prózai módján: - Hol van a gomb?

Nem jöttem zavarba, mert tudtam, ezerszeresen igazam van, hogy szeretlek, de elpirultam...-Sehol! – feleltem akkor elég határozottan, talán dühösen is, de ő másra érthette, és napirendre tért a válasz felett.

A gomb azóta sincs meg...

A szeretőknek nincs szobájuk,
se áttört csipkefüggönyük,
sötét madarak között laknak,
mellükre holdak kékje süt.

Szemükben lógnak nagy narancsok,
mint félig kinyílt sebek,
melyekből dőlnek sűrű nedvek
s csorog, csorog a szeretet.

Személytelenek, mint az óra
és fontosak, akár a perc.
És velük együtt sírsz, ha néha
az ágyon mellettük heversz.
/ Szeretők/

Sokszor keresgéltem az emlékeimben, hogy felidézzem, hogyan is kerültünk olyan közel egymáshoz szinte azonnal, hiszen véletlenül találkoztunk. Csak beszélgettünk ott a parkban, azon az első estén, derüs voltál, szeretted a kacagásom.

- Magának Mozartot kellene énekelnie, mondtad a csengő hangomra... -
És melyik áriát, kérdeztem vidáman... - Hát a Papagénát... - Na, ne
mondja!... - De, de! - és intonáltad.

Minden olyan könnyed volt, a szavak mégis feszültséggel voltak tele és mélyről jöttek,
nagyon mélyről...

*Úgy várlak mint a beszélőre
hitvesüket a rabok
hogy elmondhassák nagy lihegve
a holnapot s a tegnapot*

*elmondhassák bűneiket
kit raboltak, kit öltek el
elsősorban önmagukat
az örület kezeivel*

*de ahogy jössz a folyosón
egészen a rácsokhoz közel
minden bűnömet elfelejtem
csak azt tudom: megérkezel*

/Börtön/

Azután már mindig veled voltam...
Ha nem voltál mellettem, akkor is.

Amikor elutaztál a tanulmányaidat befejezni Reimsbe, ahol a nagy harangok szólnak, csak rád kellett gondolnom, és máris ott éreztelek, mintha a kezdetektől fogva csak te lettél volna és soha senki más. Kizárólagosságot követelt bennem ez a szerelem. Üres lap, amire te írtál mindent!...

És amire téged írtalak.

*Minden levél minden alkonyat
neked babuskál, neked tartogat.*

*A föllobogó fényes nyári tűz
forróságával az ajkadba űz.*

*Szádba, szívedbe, fogaid közé:
örömmé égjek, váljak derűvé.*

*Neked emel az ég fölé a táj:
örömmé érik bennem a határ,*

*hogy fölragyogjak neked mint a nap
neked tartogat minden alkonyat,*

*neked babuskál mindegyik levél,
amely szerelmes ujjaidhoz ér,*

*ha égül végig egy leszek veled:
szerelem-nyár, szerelem-őrület*

*láng legyen testünk és láng a ruhánk,
ahogy maga az isten szabta ránk...*

/Minden levél/

Pedig szerettem a férjemet.
És szeretem.

Gondoskodom róla, aggódom érte. Imponált nekem mindig is, de tőled minden olyan különös lett. Hazamentem, köszöntem, látszólag minden olyannak tetszett, mint régen.

Régen, amikor még nem ismertelek. De már más volt mégis...

Nem volt ez képmutatás, egyszerűen csak megváltoztam, távolról néztem magam, ahogy tettem a dolgomat a házban. Mindig éreztem magamon a kutató tekintetét. Lehet, hogy semmit sem sejtett, csak a lelki-furdalás dolgozott bennem. Igyekeztem a szemébe nézve beszélni vacsoránál, megpróbáltam rebbenéstelen tekintettel mesélni a napi dolgokról, miközben összeszorult a szívem, mert rád gondoltam, meg arra, hogy eljön az este, és szeretkezni fogok vele...

... és majd téged látlak, és gyűlölni fogom magam a gyávaágom miatt.

De elébe kellett mennem a gyanakvásának.

Egyszerűen csak azért, mert ő volt a férjem. Mert ő a férjem.

Nem akartam elhagyni...

De nem is ez volt a fontos. Nem az elhagyás, nem. Az a valaki, aki Téged kívánt, aki érted rajongott, kívül maradt az ajtón, ott várakozott, hogy másnap és másnap és másnap sor kerüljön a találkozásra, és újra élhessen...

Akkor ismertem fel magamban, hogy másféle szerelem ez, mint eddig bármelyik is. A nők szerelme kívülről jön, a férfiak adják nekik ajándékba. De ez belőlem származott, énem részei közül állt elő. Még a szó sem esett jól, hogy szeretlek. Nem fejezte ki azt, amit érzek...

Én már csak abból élek, ha adok
neked szívet virágot kacatot
csókot csapongást örömet
nem tudom mit csináljak nélküled?

nem tudja, mit csináljon kezem,
csak ha rád várok, akkor létezem,
csak akkor lélegzem, ha csókolok
a csókjaidból levegőt szívok.

Őrjöng a tér és szétrobban a perc:
mit csinálsz? hol vagy? szeretsz? hogy szeretsz?
csalánként perzsel a torok,
megfulladok s te nem tudod.

Csak attól élek ha rád gondolok
szívemben látom lengő alakod
benned veled általad szeretem
halálomat - s maradék életem
/Egy Dáliának/

*Ezt a fokát a szerelemnek
Már csak erővel szerezem meg
Ez már magától nem adódik
hiányzik az erre való hit*

*Ez már csupa tűz csupa pernye
És visszahullik a kezemre
Tagjaim fájnak feketednek
Ezt már nem érti idegen meg*

*Ezt már nem kezdhetem előlről
Ettől már mindenki visszahőköl
Ezt már csak kicsikarni tudnám
Banditamód valami utcán
*/Bizony/**

A nyár tele volt mézzel és illattal.

Valójában szűkös volt ez a szerelem, vigyázatos is. Másoknak talán hosszabb ideig tartó boldogság jut, de nem az idő számított. A véletlen percek még súlyosabbak és szenvedélyesebbek voltak, mint a tervezettek...

Elvétem már a tárgyakat. A lényeg
elsikkad már a télből és a nyárból,
az azelőtt okosra nézett képek
hada most semlegesén vádol.

Az azelőtt fölépített varázshegy
most egycsapásra össze-vissza omlik,
s én így maradok véglegesen már egy
betört világban és sorsom csomóit

ki nem bogozva, ostobán, hanyatt
csak azt érzem, arcomra folyik lényed,
akár a nap. A viasz és a lényeg
s csak bámulom az üres tárgyakat.

A látványt ölte meg bennem szemed.
Nem tudok látni, mióta rám néztél,
csak azt, ami testedből föllebeg,
izgalmas fákkal lett tele a légtér,

de belső fákkal, mik úgy nőnek egy
hatalmas tájon, hogy az meg se látszik,
zsúfolásig tele vagyok veled
és nézlek, nézlek a megvakulásig.

Tapogatom az arcod. Ez az arc.
A végtelen. A minden arcok arca.
Nem látom már, csak amit te akarsz,
az ölelészsákjába vagyok varva,

ezer öltéssel a húsomba szúr
minden kis izmod, mint a tű.
Mi szorít össze veled ily vadul?
Szeretlek, Olyan egyszerű.

/Péntek/

Egyszer meglátogattál otthon, és senki sem volt a közelben, csak a veszély villogott,
mint a pallos...

Nézted a tárgyaimat, hát ezek vesznek körül, itt élek?... Mintha most ismerkedtél volna
velem. Az ágyamat nézted... a meggyűrt párnákat..., felvettél egy kendőt, a nyakam köré
tekerted, úgy vontál magadhoz.

Akkor még milyen egyszerű volt minden. Éreztem, hogy te is boldog vagy, hogy milyen zuhogó fénykéve vonul végig a lelkedben...

...és olyan meleg volt a szád, mint a seb

Oly közel vagy, hogy tested szöge
egész a szemgolyómat éri,
fordulnék, törnék kifelé,
de arcod előtt nem tudok kitérni,

el nem fordítom a fejemet,
a szemben –lét fáj, kínzó, gyáva helyzet,
az arcomat szorítja a kezed,
hogy ordítani tudnék - s csak szeretlek.

Üvölt a táj. Mert elhagytam teérted,
elhagytam árnyait és szögeit.
A boldogságot. Holnap jön a péntek
és testemet testedre szögezik.

Már lélegezni sem tudok. Merev
pupilláimat az egekre szögeztem,
belémfúródtál, mint hegyes üveg
s én csüngök csak ezen az egy kereszten.

Következik a végső Golgota.
A kicsike, a helyi, az egyéni,
mert kinek-kinek meg kell halnia
ahhoz, hogy e világon tudjon élni.

Következik az önfeláldozás.
A látványtalan és örült alázat,
míg fölhasítja bőrödöt a nyárs,
a test pedig vergődik, mint az állat.

És megreped a hegy. Csorog a vérünk,
az üres éjben elhasad karunk.
Csak az válthat meg, aki meghal értünk,
s csak azt váltjuk meg, kiért meghalunk.

/Péntek/

Egyszer csak finom kis műszerek kezdték jelezni, szinte az óra pontosságával, hogy nem mehet ez így soká.

Féltem ettől, elűztem a jelzéseket.

Abban a vidéki kis vendégfogadóban, ahol azt a néhány lopott éjszakát és nappalt töltöttük, egy kijelentésed megrémített.

- Tovább kell lépnünk! – mondtad, belenézve a kandalló lángjába.
- -Hová? – kérdeztem önfeledten és boldogan, mert azt hittem, még feljebb a szerelem csúcsa felé, holott már aligha képzelhettem el nagyobb gyönyört.

De te komoly maradtál, és nem adtál választ.

A fogadás üzent, hogy kész a vacsora, asztalon a bor, de te csak csókoltál engem mindenütt, mint a bolond. Annyira gyöngéd voltál, mint egy gyermek, annyira kedves. Mégis, azt éreztem, neked ezer más nagy dolog van a fejedben, ami lényegesebb, mint egy nővel való kapcsolat, mint egy szerelem, egy érzés...

Nem biztos, hogy szeretni kell
azokat, kiket szeretünk
a körülöttünk burkoló
ködben semmit sem tehetünk

Arcunkat hulló hó borítja
a nap sugara százezernyi
és akkor is szeretjük őket
ha nem akarjuk is szeretni.

/ Szerelmi dal/

Angliába. A vacsora után, mielőtt kiittuk az utolsó pohár bort, azt mondtad, elutazol

- Mennyi időre?- kérdeztem félve.
- Három hétre!
- Az rengeteg idő, azt nem fogom kibírni, veled megyek...
- Nem, azt nem lehet,- mondtad.

És nem fogtad meg a kezem, mint máskor. Kiittad a borodat, és felálltál az asztaltól. Sírtam...Megéreztem, hogy valami véget ér.

Lehetett volna jobban is
Most mindegy hogyha robban is
ez az egész szerelem
a fény a faleveleken
a nyár a nyúl a nyavalyás
ajtókon a kopogtatás
most mindegy hogyha robban is.
Lehetett volna jobban is.

/Búcsú/

Odafönn a szobában újra kezdted Angliát...

Nem akartam. Nem akartam hallani, hogy elutazol.

Halkan beszéltél, idegenül, idegen lettél hirtelen.

–A szerelem - mondtad – emberi kötelék és lehetőség. De a szívedben – mondtad - nem emberi szenvedély ég, hanem más tűz, idegen tűz, embertelen láng. Ez a földi alászállás csak a felemelkedés előtti pillanat szárnyhagyása, hogy annál erősebben elrugaszkojj a földi világtól...

-Nem! Nem hagyhatsz el! - mondtam keserűen és haraggal, a válladba kapaszkodva.

De lefejtettél magadról, és tudomásul kellett vennem, hogy elhagysz engem, mert magasságos dolgok hívnak...

*Mindent neked akartam hagyni,
mint egy hatalmas hagyatékot,
hogy mikor meg akarok halni,
legyen „vagyonomhoz” elég jog,*

*pedig ez csak kis jele annak
amit szeretve erőltettem
valójában én tőled kaptam
mindent könnyedén egyösszegben.
/Hagyaték/*

Láthatták rajtam otthonomban a kétségbeesést. De nem tették szóvá, senki sem tette szóvá, úgy bántak velem, mint egy beteggel. A férjem gyengéd volt, jókedvűen utazást ajánlott, közös vakációt, és akkor sem tett szemrehányást, amikor szinte durván utasítottam el a tervét. –Jaj, dehogy! Utazni nem!...

Ha veled nem lehetett, hát senkivel...

*Látni akarlak és az arcodat
Meglátva szétszaggatni azonnal
Csak álmaimban élsz s ha megjelenysz
Elgázoltatnálak a mozdonnyal
Amivel jössz, patanyomokba
Préselnélek dübörgő lóhalállal,
Hogy felemeljelek, ahogy a bogarat
Egy túlvilági szalmaszállal*

/Látni akarlak/

Miért nem értettem meg a sorsomat? A szerelmünk sorsát?
Téged akartalak, te pedig valamit, ami túl van a földi dolgokon.

A végtelen vonzott, az isteni végtelenség.

Az Istentől jöttél, hogy engem boldogíts, és visszatérsz hozzá??

Vajon igazán szeretted-e? Vagy átmenet voltam, tanulmány, kísérlet?

Hiába!

Te mindig is úgy élsz bennem, mint a szerelmünk óráiban...

Valakitől én azt tanultam,
a szeretetnek nincs határa,
nagy kék kabátban volt, hajára
hó hullt a sál mellett csokorban
s kiment a ház nagy udvarába.

Ment lefelé a hóesésbe
a lépés örök ütemével,
mint aki tudja, sose ér el
a tájba csúszó feledésbe
de az ablakba mégse néz fel.

A sárgakockás sál világít
a szürkületben, mint a lámpa,
lebeg a szélben kék kabátja
s úgy halad tovább fától-fáig,
amíg a szem még visszarántja.

II.

Tavasszal aztán mit sem értve
figyeltem a virágokat kinn,
hogy nyílnak-e olyan nagyot, mint
ahogy valaki megígérte
ki vállalta a legnagyobb kint.

Azt mondta, hogy a szeretetnek
szabálya nincs, de mint a rózsza
kinyílik egyszer s elborítja
az utakat, a fát, a kertet
s levelét az ajtóba dobja.

Még óvni sem lehet a kintől,
tövisek közt fog vágyakozni,
a földben nyugszik, százezernyi
kapától, daltól meg nem indul,
- egyszerűen fog fölfakadni.

III.

A nyár úgy fekszik, mint a róka

a kert végében összegyűrve,
leégve aranyra, vörösre,
prémme és szőrré kunkorodva
a kertben feküdt, mint egy ölbe.

A méz pedig öblös pohárban
áll a verandán tétovázva,
szilárdan s könnyen, mint egy ábra,
melyben jövő és elmúlás van
ikrás anyaggá összezárva.

Ki jöhet itt? Ki érti ezt meg?
A teljesült virág sem édes?
Az ember hitvány életéhez
kapott kölcsönbe kis szerelmet,
amit aztán holtáig érez?

IV.

Ne mondd, ne mondd! Az ősz kitarva
mint egy kapu, a távoli
mezőkre és utakra ki,
a szeretetnek nincs határa,
ezt mondta egyszer valaki.

Virágok borítják a kertet
és aztán a hóesés,
ott megy valaki. Lépked és
nagy ára van a szeretetnek,
nemcsak könny, nemcsak szenvedés.

Az udvarból az útra érünk,
ahol a kertek vége van,
mit meg kell tennünk, bárhogyan,
míg arra az ösvényre lépünk,
ahonnan már határtalan.

/Négy évszak/

Hosszú évekig valóban nem láttalak.

De egyszer Reimsbe vitt az utam, és vasárnap a délelőtt tíz órai szertartásra bementem
a székesegyházban. Nem kellett volna!
Úgy éreztem, megsemmisülök...

Ott voltál! Te voltál ott!...

Beleremegtem, amikor megláttalak a szentélyben, arany és brokát között a gyertyák vibráló fényében. A harangzúgásban. Te voltál az, bíborosi ornátusban, két püspöki segédlettel.

Elsápadtam.. Folytak a könnyeim, dermedt szívvel sírtam, semmi másra sem voltam képes. Becsapva éreztem magam, pedig te soha nem vezettél félre, nem mondtad, hogy olyan vagy mint a többi ember.

De hogy ennyire más legyél, ennyire nem közénk tartozó!?!...

*Nem tudtam formát adni már
Utóbb, csak mint az árnyék
Járkáltam köztük vastagon
Mintha hazatalálnék,*

*Minthogyha volna még utam
Egy óriási gödörbe,
Ahol fekszünk mindannyian
Egymással befödve,*

*Bebukott bábuk -hófehér
És semleges az arcuk,
A szerelem halottai,
A szájuk csak egy nagy luk,*

*A szerelem, az pusztítás,
A szerelem ajándék
Járkáltam köztük, mint bárki más,
Mintha hazatalálnék*

*Minthogyha volna szerelem,
Minthogyha volna óra,
Amely kongatna még nekem,
Mielőtt megbomolna.*

/Bábuk/

Finom mozdulatokkal celebráltad a misét, nem is emberi jelenség voltál. Igen, te Istentől jöttél, hogy mint egy Keresztelő János, alámeríts a szerelem vizébe, hadd higgyem, hogy megváltottál, de megváltásomban magamra hagytál, mert neked az Atyával van dolgod, én pedig méltatlan vagyok a magasságosabb szenvedélyre...

Elveszítettelek akkor, ott Reimsben?....

Nem, én nem!...Soha! Csak te veszítettél el engem...

Nem írok neked. Nem beszélek,

*Nincs semmi mondanivalóm.
Szeretlek, eszlek és föléllek
háromszázhatvanöt napon.*

*Megosztani még egy sziporkát,
fikarcnyi álmot sem tudok,
ezért, mint oduba a néger,
saját bajommal elbujok,*

*el saját feketséggel,
bőrömmel és szagommal el,
itt fal, itt szög, itt félelem van,
és nincsen senkinek se hely.*

/Idegen/

Be voltam jelentve nálad, beszélni akartam veled, utoljára.

Aranyos szolgák mélyen meghajló sorai közt mentem feléd, mint egy fejedelelnő. El ne felejtse a kécsókot, asszonyom – mondta a titkár figyelmeztetőn, és mély meghajlással visszavonult.

A dolgozószobádba értem, ott álltál, köszönésképpen kissé meghajtottad a fejed. .

- Asszonyom, foglaljon helyet, s mondja el, miért jött.

Nem ültem le.

Erőt vettem magamon, és azt mondtam: -Szeretem a bíborost...

Kicsit hallgattál.

– Tudom! - A hangod a régi volt, de kimért: - Az én szerepem más e világban, hogysem ezt megértsem. Más a szellemem, az életem. Nem a religió tart vissza magától, asszonyom, mert a szabályok csak arra valók, hogy köztük mozogjon a halandó. Más, nagyobb becsvágyam van, mely legyőzte az ön iránt való szenvedélyes és velem annyira rokon, de tőlem mégis annyira idegen vonzódást. Halhatatlan akarok lenni...sőt: annak is kell lennem! Ez nem választás, csupán bejegyzés a végzetbe.

A hatalmas, ónberakásos ablakon besütött a déli nap, nyár volt, de mégis hideg ragyogással vette körül alakodat, mintha feloldódtál volna a fénybe. Láthatatlanná váltál a szemem láttára...

*Isten kiül majd mint egy óriás
a világ végére elhagyatottan
a párducok a testvérükre néznek
és én is az leszek majd aki voltam*

*Bizony angyalok lebegnek körül
ezerkétszáz ezerháromszáz angyal*

*fekszik az ördög és a mikulás
s a majmok sírnak vállig érő hajjal.*

Világvége/

Eljöttem. Magam sem tudom, hogyan értem ki a palotából.

Csak azt tudom, hogy távozva érzéseimmel kibontottalak a bíborból, kibontottam magamnak a férfit, akit valaha ismertem, és azt vittem magammal.

A bíborost meg a maga áttetszőségében ott hagytam a boltívek alatt.

*Elmondhatatlan ködben élek
hogy nem tudom már hogy ki vagy
de azt reméletem megérintem
a ködben a halántékokat*

*üvegverőfény bőrpálánta
magától elzárt lányalak
de kinyúlok az éjszakába
és megérintem hogy ki vagy.*

/Köd/

Mindig azt mondtad, az a baj, hogy az ember nem tudja elválasztani, mit kell szeretni egy emberben és mit nem. Már én sem tudom. Csak azt, hogy bármint is van, örökké szeretlek...

Megadatott úgy szeretnem,
ahogy még sohasem szerettem,
hogy kitárom az ablakot,
és látom, hogy a nap ragyog

Hogy bedől a fény a szobámba,
a szemembe, szívembe, számba,
és én magam is ragyogok.
Megadatott.

Szikrázik, száguld, rejtekekbe
lopózik be a naplemente,
mielőtt lebukik a nap,
arany sisakban lássalak.

Téged, akit még úgy szeretnem
adatott, ahogy nem szerettem
senkit se, talán csak az istent,
ki benned végülis fölismert:

hogy fény vagyok, hogy szép vagyok,
s övé vagyok. Megadatott.
S megengedte, ha már alig lát
hogy megoldjam sarusziját.
/Áldás/

Hol van a boldog ember, hol a sebezhetetlen? Csak a másik ember gyógyíthat meg minket. Nem, nem lehet egyedül élni!

A nagy szélben, amikor a levelek zörögve hullottak az alacsony bádogtetőre, találkoztunk valakivel, másokkal, akik fejünkhöz értek, reménykedtek bennünk... Akiket szeretünk.

Sivatag idő kellene,
hogy dolgainkat megbeszéljük,
madarak szárnya, szelleme,
hogy egymás testét berepüljük.

És te csak ülsz a homokon,
a madarak vállára dőlten,
behunyt szemekkel, vastagon
bekent arcoddal, eszelősen.
/Sivatag/

*Nem segitettem rajtad,
nincs abban köszönet,
ha az embernek mégis
mások segítenek.*

*Én csak néztem maz arcod,
mit összeégetett
a város pusztulása,
vagy csak egy lehelet.*

*Magadra vess, ha mégis
meggyógyultál, gyerek,
én csak néztem az arcod,
én csak szerettelek.*

/Te/

Nézem a fényképedet, meg-megvillan a gyertyavilágban. Te vagy az és mégsem te...

- Unatkozik, uram?
Mit indítottam el akkor? Micsoda végzetet?

Ki voltál te? És mivé tettük egymást? Vagy talán nem is az számít, hogy boldoggá vagy boldogtalanná? Csak az, hogy ismertelek?..

Ott áll a nő és ott a férfi
árnyékuk nagy kabátja ring,
szemükből havak csöndje néz ki
és testükön tapad az ing.

Elváltozik a csók, a sóhaj
egy éven át, két éjen át,
nézi kegyetlen irgalommal
a csontok régi halmazát

a férfi, nézi szép szerelmét,
a fogakat, a gyöngyöket,
a térdeket, melyekből nemrég
olyan kemény kéj vétetett.

A mulandó s a múlhatatlan
kemény burookban elvegyül,
választhatatlan oldatokban
keringenek örök vegyszerül

az emberek, mint régi csersav
egy éjen át, két éven át,
az is szerethet, aki elhagy
és az is, aki elbocsát.

/ Szoba/

Felhangzik a zene, felerősödik, majd hirtelen megszakad.

V É G E